

בבית המשפט העליון

בש"פ 4953/21

בש"פ 4991/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר ב-בש"פ 4953/21
והמשיב ב-בש"פ 4991/21:

יצחק כהן

נ ג ד

המשיב ב-בש"פ 4953/21
והעורר ב-בש"פ 4991/21:
היועץ המשפטי לממשלה

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-
תה"ג 53103-02-21 מיום 1.7.2021 שניתנה על ידי
השופטת ש' רנר

תאריך הישיבה: י' באב התשפ"א (19.7.2021)

בשם העורר ב-בש"פ 4953/21
והמשיב ב-בש"פ 4991/21:
עו"ד ד"ר איתן פינקלשטיין

בשם המשיב ב-בש"פ 4953/21
והעורר ב-בש"פ 4991/21:
עו"ד דוד לנדאו; עו"ד אביטל רובנר-אורון

החלטה

1. לפני ערר וערר שכנגד על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ש'
רנר) בתה"ג 53103-02-21 מיום 1.7.2021, בגדרה התקבלה באופן חלקי בקשת העורר
בבש"פ 4953/21 להעביר לידי תרגום של בקשת ההסגרה לעברית, חומרי חקירה נוספים
וכן את דו"חות המעצר בעניינו.

בתמצית ייאמר כי בבש"פ 4953/21 משיג העורר (הוא המשיב בבש"פ
4991/21; ולהלן: העורר) על ההחלטה לדחות את בקשתו למסור לידי את חומרי
החקירה בעניינו.

מנגד, בבש"פ 4991/21 עורר היועץ המשפטי לממשלה (הוא המשיב בבש"פ 4953/21; להלן: המשיב) על החלטה להורות על העברתם לידי העורר של חומרי חקירה שנערכה בישראל, כמו גם על החלטת בית המשפט המחוזי כי יש לתרגם עבור העורר את בקשת ההסגרה על נספחיה.

רקע ותמצית ההליכים הקודמים

2. הרשויות בארצות הברית הגישו ביום 22.9.2020 בקשה להסגיר לידיהן את העורר לשם העמדתו לדין בגין עבירות של הלבנת הון וקשירת קשר לביצוע פשע שבביצועו הוא מואשם בארצות הברית, ואשר על פי הדין בישראל יש להסגיר בגינתו למדינה המבקשת.

על פי הנטען בבקשת ההסגרה, בתקופה שבין ינואר 2013 ועד לספטמבר 2019, העורר ניהל והפעיל ממקום שבתו בישראל רשת לשירותי זנות בשם VIP Escorts (להלן: הרשת), יחד עם שותפתו המתגוררת בארצות הברית, טרייסי ריינולדס (להלן: ריינולדס). הרשת פעלה באמצעות אתר אינטרנט ראשי, וכן פרסמה את שירותיה באתרי אינטרנט נוספים – וזאת במטרה לחבר בין נשים המספקות שירותי מין לצרכני זנות ברחבי ארצות הברית, תוך השאת רווחים.

עוד נטען, כי העורר היה אחראי על אחזקת אתר האינטרנט, עדכון התוכן בו, ופרסום הרשת באתרי אינטרנט נוספים וברשתות חברתיות. כמו כן, ייעץ העורר לריינולדס אודות ניהול הפעילות היומיומית של הרשת, אשר הייתה תחת אחריותה.

בקשת ההסגרה מוסיפה ומתארת כי במטרה להסתיר את רווחי הרשת, העבירו העורר וריינולדס את הכספים שהפיקו מפעילותם דרך מספר חשבונות בנק, כרטיסי אשראי וחשבונות ייעודיים להעברת כספים, ועשו בהם שימוש לתחזוקת הרשת. באחד מחשבונות הבנק – שאליו הועברו כ-850,000 דולר – היה העורר מורשה החתימה הבלעדית, וקיבל לידי כספים מרווחי הרשת בשווי של מעל 1.2 מיליון דולר.

3. ביום 24.2.2021 הוגשה לבית המשפט המחוזי בירושלים עתירה להסגרת העורר לארצות הברית ויחד עמה בקשה למעצרו עד למתן החלטה בעתירה, לפי סעיפים 3 ו-5 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה).

מספר ימים לפני הדיון בעתירה, ביום 7.6.2021, הוגשה על ידי בא כוח העורר בקשה לפי תקנה 8 לתקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), התשל"א-1970 (להלן: תקנות ההסגרה), ובה ביקש לקבל לידיו העתק מכלל חומרי החקירה שנאספו בידי הרשויות בישראל נגד העורר אשר עניינם משיק לחקירה האמריקאית; העתק מתוכן המחשבים והטלפונים של העורר שנתפסו לבקשת ארצות הברית; העתק מהמסמכים המתעדים את מעצרו של העורר; את "בדיקת ה-DNA הכפויה" שבוצעה לו; וכן תרגום לשפה העברית של בקשת ההסגרה ונספחיה.

בעקבות דיון בפני בית המשפט המחוזי, הורה זה האחרון להעביר לעיונו של בית המשפט בלבד עותק של חלק מהמסמכים המבוקשים על ידי העורר מתיק החקירה הישראלי.

4. בהמשך לדברים האמורים, דחה בית המשפט המחוזי את בקשות העורר באופן חלקי.

בקשת העורר להעביר לידיו את חומרי החקירה בתיק הישראלי, נדחתה ככל שהיא מתייחסת למסמכים, אשר הם בהישג ידו של העורר, גלויים בפניו ואין להם קשר לבקשת ההסגרה.

לצד זאת, הורה בית המשפט המחוזי על העברת ההודעות והתמלילים שנגבו מאחיינו ומאחותו של העורר המתייחסים למקורותיו הכספיים, נושא המצוי בליבת האישומים נגד העורר; וכן על המצאת רשימת הקבצים המצויים על גבי המחשבים והטלפונים התפוסים, ולחילופין, ככל שאין רשימה כאמור, על העברת עותק דיגיטלי של תוכן המחשבים והטלפונים. בהקשר אחרון זה, צוין כי לטענת העורר יש בחומר האמור כדי לתמוך בטענתו בדבר סוג העבירה שניתן לייחס לו וכתוצאה מכך הוא עשוי להשליך על האפשרות להעמידו לדין בישראל ובהמשך – להסגירו לארצות הברית. משכך, קבע בית המשפט המחוזי כי "אין לשלול מהמבקש [העורר – י' א'] את האפשרות לשכנע כי יש בחומר האמור כדי לחזק את טענתו כי אין בחומר נשוא בקשת ההסגרה כדי לספק את התשתית לעבירה המיוחסת לו כדי להעמידו לדין בישראל".

לעניין תרגום בקשת ההסגרה, קיבל בית המשפט המחוזי את טענת העורר כי על אף שהתגורר שנים ארוכות בארצות הברית, ישנו פער בין "הלשון היומיומית" לבין השפה המקצועית הנדרשת לצורך הבנת מסמכי הסגרה, והורה על תרגום הבקשה על כל נספחיה לשפה העברית.

לבסוף, דחה בית המשפט המחוזי את בקשת העורר לקבל "הצהרות" מאת שוטרים שהיו מעורבים בהליכי מעצרו, באשר לליקויים ולפגמים שנפלו בהם לטענתו, וזאת מן הטעם כי במקביל מתבררת תלונה שהגיש למחלקה לחקירת שוטרים בעניין זה. לצד זאת, הורה בית המשפט על העברת זכרונות דברים המתעדים את מעצר העורר כמו גם את בדיקת ה-DNA הכפויה שבוצעה לו, וזאת בכדי שלא תימנע ממנו האפשרות לטעון טענה להגנה מן הצדק.

טענות הצדדים בעררים

5. הן העורר והן המשיב משיגים על החלטת בית המשפט המחוזי – זה על ההחלטה שלא להעביר לידיו את מלוא החומרים המבוקשים, וזה על ההוראה להעביר חומרי חקירה נוספים ולתרגם את בקשת ההסגרה על כל נספחיה.

לטענת העורר, שגה בית המשפט המחוזי משדחה את בקשתו להעביר לידיו את תוצרי החקירה שנערכה בישראל העומדים ביסוד בקשת ההסגרה. בפרט, משיג העורר על ההבחנה בין חומרי חקירה שיכול היה להשיג בכוחות עצמו לבין אלו שלא, ועותר לקבל מסמכים אלו, הכוללים בין היתר, החלטות של בית משפט בארצות הברית; מידע מביטוח לאומי והעתק "פרוטוקול פושטי רגל"; צילום מסך של דף אינטרנט שבו מציע העורר מכירה של "דומיינים" באינטרנט; דו"ח בדיקה שעניינו היכן מופיע מספר הטלפון של העורר באינטרנט; ניתוח תשובה של חברת ישראלכארט הנוגעת לכרטיסי אשראי בהם העורר עשה שימוש; קובץ פירוט משיכות מבנק מזרחי טפחות; ואישור תשלום זכיות של המועצה להסדר הימורים בספורט.

עוד משיג העורר על החלטת בית המשפט המחוזי "לחייב את המשיבה [המשיב – י' א'] בהמצאת רשימת הקבצים של המחשבים והטלפונים של המבקש [העורר – י' א'] ולחילופין ככל שאין בידה רשימה כאמור, בהעתק דיגיטלי של תוכן המחשבים והטלפונים" (ההדגשות אינן במקור – י' א'). נטען, כי העובדה שבית המשפט המחוזי נתן למשיב את האפשרות להסתפק בהמצאת רשימת הקבצים כאמור, שגויה, מאחר שהיא עשויה להאריך את ההליך שלא לצורך ולהכביד עליו.

באשר לבקשת ההסגרה טוען העורר כי המתואר בה לא עולה לכדי ביצוע עבירה. לשיטתו, הרשת פרסמה שירותי ליווי לאירועים חברתיים, הא ותו לאו, ולא כללה פרסום שירותי מין, ומכאן שלא נתגבשה עבירה פלילית שניתן להעמיד בגינה לדין בישראל.

לחילופין נטען כי אף אם יוכח פרסום שירותי מין, הרי שמדובר בעבירת פרסום שירותי זנות, לפי סעיף 250ג לחוק העונשין, שאינה מנויה בין עבירות המקור לפי סעיף 2 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000. זאת, להבדיל מעבירת סרסרות, שממילא אין לייחס לעורר כיוון שלא עמד בקשר עם הנשים שסיפקו שירותיהן ברשת.

לעניין חומרי החקירה המתייחסים למעצר העורר, משיג זה האחרון על דחיית בקשתו להעביר לידיו את הצהרות השוטרים, שכן לשיטתו אלו נועדו ללמד כי הופעל עליו לחץ כדי שיפליל את שותפתו ריינולדס.

6. מנגד, המשיב טוען כי שגה בית המשפט המחוזי עת הורה על העברה של רשימת הקבצים שעל המחשבים ועל הטלפונים שנתפסו מידי העורר או העתק דיגיטלי שלהם. לשיטתו, בקשה זו של העורר נועדה כדי להתגונן מפני האישומים לגופם, אך אין הצדקה להיענות לה בעת הזו, שכן בשלב בקשת הסגרה כל שנדרש להוכיח הוא "אחיזה לאישום", בעוד שהאישומים עצמם יתבררו בהליך העיקרי בארצות הברית.

עוד משיג המשיב על החלטת בית המשפט המחוזי להעביר לעורר את דו"חות המעצר בעניינו, כאשר המחלקה לחקירת שוטרים מנהלת חקירה במקביל.

לבסוף, טוען המשיב כי אף לעניין תרגום בקשת ההסגרה שגה בית המשפט המחוזי. נטען כי במקרים מסוימים הורה אמנם בית המשפט המחוזי על תרגום בקשה מאנגלית לעברית, אך בנסיבות העניין, ובשים לב לכך שהעורר התגורר שנים ארוכות בארצות הברית וניהל בה עסק, ואף הורשע שם וריצה עונש מאסר בפועל בגין עבירה אחרת – אין מקום להורות על תרגום הבקשה על כל נספחיה, משימה אשר יש בה כדי להכביד שלא לצורך על המשיב.

7. בדיון שהתקיים בפניי, טען בא כוח העורר כי במחשבים התפוסים נמצאים האתרים נשוא בקשת ההסגרה; וכי הבקשה לא מבוססת על תשתית ראייתית לכאורית העולה לכדי "אחיזה לאישום". בפרט, נטען כי אין בחומר שצורף לבקשת ההסגרה, שעיקרו עדותה של אישה אחת בלבד לפיה קיימה יחסי מין עם לקוחות הרשת, כדי להוכיח שמקור הכספים אשר הגיעו לידי העורר הוא בעבירה; וכי בניגוד לנטען בבקשה, החומרים שנמצאו על המחשבים ועל הטלפונים התפוסים יהא בכוחם ללמד כי לא פורסמו תמונות עירום של נשים אשר סיפקו שירותים ברשת.

המשיב הבהיר מצידו, כי די בכך שהעורר יבין את מהות הבקשה, על מנת שהמשיב יהא פטור מתרגומה; וכי העברת רשימת הקבצים שעל המחשבים ועל הטלפונים התפוסים תכביד על הליך ההסגרה, אשר אמור להתנהל באופן ענייני ומהיר.

דיון והכרעה

8. בפניי עומדות אפוא שלוש סוגיות להכרעה. האחת, כלום שגה בית המשפט המחוזי עת הורה על תרגום בקשת ההסגרה; השניה, אם עומדת לעורר זכות עיון בתוצרי החקירה הישראלית; ולבסוף, אם יש להורות על העברת חומרי מעצר נוספים. אדון בסוגיות אלו כסדרן.

א. תרגום בקשת ההסגרה

9. נקודת המוצא לדיון בשאלה אם קמה חובת תרגום של בקשת ההסגרה, מצויה בסעיף 10 לאמנת ההסגרה עם ארצות הברית:

”הבקשה וכל המסמכים האחרים שמגיש הצד המבקש יתורגמו לשפת הצד המתבקש, אלא אם כן הוסכם אחרת” (ההדגשה שלי – י' א') (פרוטוקול בין ממשלת מדינת ישראל לבין ממשלת ארצות הברית המתקן את אמנת ההסגרה שנחתמה בושינגטון הבירה ב-10 בדצמבר 1962, כ”א 1511, 56).

בית משפט זה עמד לא מכבר על החובה ועל הצורך לתרגם בקשות הסגרה שאינן בשפה השגורה בפי המבוקש. חובה זו נגזרת מן העיקרון בהליך הפלילי הרואה את הנאשם במוקד ההליך, ודורש כי לא יועמד בפניו מחסום המונע ממנו להתגונן מפני האישומים נגדו ברמה המהותית, זאת בפרט בשים לב לפגיעה בזכותו החוקתית הקבועה בסעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הנגרמת מעצם ההסגרה (בש”פ 501/09 היועץ המשפטי לממשלה נ’ מאיר, פסקה 7 (10.5.2009) (להלן: עניין מאיר); ע”פ 6717/09 אוזיפה נ’ היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 102 (6.12.2010)).

יחד עם זאת, חובה כללית זו נבחנת בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו הייחודיות. בתוך כך, נדרש בית המשפט לבחון את נחיצות התרגום עבור מבוקש ספציפי, תוך התחשבות בהימשכות הליך ההסגרה כתוצאה מההמתנה לתרגום הבקשה. בכלל זה, יש לבחון אם בקשת התרגום באה בעקבות ניסיון המבוקש “להיאחז בחובת התרגום במאמץ לדחות ככל הניתן את הליכי ההסגרה, או מכל טעם אחר שאינו תם-לב” (עניין מאיר, פסקה 8).

במקרה דנן, העורר התגורר בארצות הברית קרוב ל-20 שנים, ניהל בה עסק ואף הועמד לדין, הורשע, וריצה עונש מאסר בפועל שם. בנסיבות אלה, אני סבור כי העורר שולט בשפה האנגלית, לכל הפחות ברמה היומיומית, ויש בכוחו להבין את מהות בקשת ההסגרה באופן המאפשר לו להתגונן מפניה. יוטעם, כי ממילא הדיון בבקשת ההסגרה אינו נועד לליבון פרטי האישומים עצמם, אשר עתידיים להתברר במסגרת ההליך העיקרי במדינה המבקשת.

זאת ועוד, אורכה של בקשת ההסגרה על נספחיה הוא כ-140 עמודים ויש להניח כי יידרשו למשיב מספר חודשים כדי להשלים את מלאכת התרגום ויהא בכך כדי להאריך את ההליך שלא לצורך.

10. לנוכח האמור, אני מורה כי המשיב אינו נדרש לתרגם את בקשת ההסגרה על כל נספחיה.

ב. עיון בחומרי החקירה שנאספו על ידי הרשויות בישראל

11. סעיף 8 לתקנות ההסגרה מורה כי:

”הוגשה עתירה - רשאי המבוקש או סניגורו לעיין בכל זמן סביר בכל חומר ראיות שבכתב הנוגע לעתירה ומצוי בידי העותר ולקבל את שמות העדים שבדעת העותר להשמיע בעת הדיון בעתירה ונושא עדותם” (ההדגשה שלי – י' א').

עיון בלשון התקנה מלמדנו כי נדרשים שני תנאים מצטברים כדי להקים למבוקש ההסגרה זכות עיון בחומרי חקירה. האחד, החומר ”מצוי בידי העותר” לבקשת ההסגרה; והשני כי החומר המבוקש ”נוגע לעתירה”. הואיל ובמקרה דנן מתבקשים תוצרי החקירה שנערכה בישראל, נדרש להכריע בתנאי השני בלבד. הנה כי כן, יש לבחון אם החומר המבוקש עשוי לשמש את העורר להתגונן מפני בקשת ההסגרה, וזו בלבד. במילים אחרות, העיון בחומר אינו אמור לשמש להכנת הגנתו של מבוקש מפני האישומים לגופם, שכן אלו עתידיים להתברר במסגרת ההליך העיקרי במדינה המבקשת (עניין מאיו, בפסקה 9-12).

כך, בין היתר, חומר שעשוי לשמש את מבוקש ההסגרה להתגונן מפני הבקשה עצמה, המקים זכות עיון בחומרי החקירה, הוא חומר המוכיח התקיימות של סייג שבגינו

אין להסגירו לפי סעיף 2ב לחוק ההסגרה, או לחילופין כי לא נתמלאו תנאי סעיף 9(א) לחוק ההסגרה לצורך הסגרתו (בש"פ 1996/15 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 4 (18.6.2015)). בהקשר אחרון זה, יודגש כי לצורך הסגרתו של מבוקש לידי המדינה המבקשת לפי סעיף 9(א) לחוק ההסגרה, די שהראיות שצורפו לבקשה יבססו "אחיזה לאישום" (בש"פ 6003/19 גרינס נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 17 (3.9.2020)).

כמו כן, נפסק זה מכבר כי באופן דומה לעקרון המתייחס לגילוי חומרי חקירה על פי חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, בשאלת גילוי חומרי חקירה במסגרת הליכי הסגרה יש לאזן בין זכותו של המבוקש להליך הסגרה הוגן, לבין האינטרס הציבורי שבהתחייבותיה הבינלאומיות של מדינת ישראל המחייבות את הסגרתו, תוך שיתוף פעולה יעיל עם המדינה המבקשת (בש"פ 4264/10 היועץ המשפטי לממשלה נ' פרנקלין (אפרים) נובק, פסקה 9 (24.6.2010)).

במקרה דנן, העורר עותר לקבל את תוצרי החקירה שנערכה בישראל, ובפרט העתק דיגיטלי של החומר המצוי על המחשבים ועל הטלפונים התפוסים. העורר אמנם טען כי יש בחומרים אלו כדי ללמד שהאישומים המיוחסים לו אינם נסמכים על תשתית ראייתית מספקת, אולם טענה זו נטענה בעלמא, מבלי להצביע על חומרים מסוימים שיש בכוחם לחתור תחת התשתית הראייתית שצורפה לבקשת ההסגרה – זאת, אף על פי שהמחשבים והטלפונים התפוסים שייכים לעותר ומכאן חזקה שיידע אילו חומרים נמצאים עליהם.

טענתו הקונקרטית היחידה של העורר היא כי אם יועבר לידי החומר שעל המחשבים ועל הטלפונים התפוסים, יוכל להוכיח כי הרשת לא פרסמה תמונות של נשים בעירום. מבלי להביע עמדה באשר לגוף האישומים או בדבר התשתית הראייתית שבבסיס העתירה להכריז על העורר כבר-הסגרה, אני סבור כי לצורך הוכחת "אחיזה לאישום" בעבירות המיוחסות לעורר, נדרש פרסום של נשים בעירום דווקא. בבואו של בית המשפט להכריע אם בקשת ההסגרה עומדת בתנאים שבסעיף 9(א) לחוק ההסגרה, נדרש הוא לבחון את התשתית הראייתית הלכאורית שצורפה לבקשת ההסגרה בכללותה ואם זו מבססת "אחיזה" לאישומים המיוחסים לעורר. שאלה זו אינה עומדת להכרעה בפניי, וממילא לא עלה בידי העורר להראות כי החומר שעל המחשבים ועל הטלפונים התפוסים נחוצים לו להתגוננות מפני בקשת ההסגרה.

12. לנוכח האמור לעיל, אני מורה כי המשיב אינו נדרש להעביר לידי העורר את רשימת החומרים שנמצאו על המחשבים ועל הטלפונים התפוסים.

בכל הנוגע להעברת ההודעות והתמלילים שנגבו מאחיינו ומאחותו של העורר, החלטת בית המשפט המחוזי נותרת על כנה, זאת בשם לב שהצדדים לא טענו בעניין זה.

ג. טענות ההגנה מן הצדק

13. לבסוף, אני סבור כי אף טענות העורר לעניין הגנה מן הצדק, דינן להידחות.

דוקטרינת ההגנה מן הצדק, אשר נפסק זה לא מכבר כי היא חלה אף בהליכי הסגרה, כרוכה באיזון בין שיקולים שונים. בכלל זה, נדרש בית המשפט לאזן בין האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין, שמירה על זכויותיהם החוקתיות של המבוקשים, הרצון להגיע לחקר האמת, הצורך שבהגנת הציבור, החובה להימנע משימוש לרעה בכוח שלטוני, ועוד (ע"פ 4596/05 רזנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 353, 372–373 (2005)).

כזכור, העורר מבקש לעיין בחומרים המתייחסים למעצרו, וזאת במטרה לחשוף פגמים וליקויים אשר נפלו במהלכו.

נדמה, לפחות על פני הדברים, כי נסיבות מעצרו של העורר מעוררות חוסר נחת מהתנהלות המשטרה, כפי שאף העיר בית משפט זה (השופט י' עמית; בש"פ 1358/21). אולם לגישתי, שעה שמתנהלת חקירה בעניין זה במחלקה לחקירת שוטרים אין מקום לבירור העובדות בשני המישורים במקביל, ואין לעכב את הליך ההסגרה עד לתום בירור החקירה (ע"פ 6426/12 בינארדישבילי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.8.2013)).

בטרם סיום

14. בשולי הדברים, אם כי לא בשולי חשיבותם, אשוב ואזכיר כי הליך ההסגרה במהותו אינו נועד לבירור אשמתו של מבוקש ההסגרה, אלא מהווה שלב ביניים בלבד (ע"פ 2765/05 מושיאלוב נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 5 (1.12.2005)). זאת ועוד, מטרת ההסגרה היא הגברה של שיתוף הפעולה הבינלאומי במלחמה בפשיעה ונעילה של שערי המדינה מפני עבריינים המבקשים למצוא בה מסתור ומקום מפלט (ראו חוות דעתי בע"פ 678/19 גרוזדוב נ' היועץ המשפטי לממשלה (27.1.2020)).

לאור תכליות אלו, אני סבור כי יש לנהל את הליך ההסגרה באופן יעיל ומהיר ככל שניתן ולמנוע הימשכות ההליכים שלא לצורך – בין אם זו נובעת מריבוי בקשות מצד המבוקש, על מנת לדחות ככל שניתן את הקץ עד להסגרתו; בין אם כתוצאה משיהוי והתמשכות מצד רשויות האכיפה; ובין אם מהשתהות בית המשפט במתן החלטה (השוו ע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקאות 113–114 (14.1.2010)).

לא זו בלבד, לטעמי, ככל שהליכי ההסגרה נמשכים, על בית משפט המחליט בבקשת הסגרה לתת דעתו לעינוי הדין הקשה אשר עלול להיגרם דווקא למבוקש ההסגרה, המצוי תחת תנאים מגבילים שונים, וכל זאת, כאשר טרם החל בירור אשמתו בדין וחזקת החפות עודנה עומדת לו. דברים אלו נכוחים על אחת כמה וכמה במקרים שבהם המבוקש עצור במעצר מאחורי סורג ובריח – מעצר אשר אף לא ינוכה מתקופת מאסרו, היה ויורשע לבסוף במדינה המבקשת (בש"פ 5140/20 ווסטרלונד נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 12 (30.7.2020)).

15. סוף דבר, תוצאת העררים כמפורט לעיל.

ניתנה היום, ל' באב התשפ"א (8.8.2021).

ש פ ט